

Jonasz Kofta, Droga

Sanie niosły nas przez białą zamieć
Wiatr ci na policzku gładził łyzy
Cóż mi pozostało – tylko pamięć
Dzwonki, końskie grzywy, śnieżny pył

Niech droga dłuży się, dziś księżyc duży jest
Podróży tej nie przyszedł jeszcze kres
Wydłuża cienie drzew tej siedmiostrunnej śpiew
Co odtąd nigdy nie opuści mnie

Była miłość, nie wiedziałem o niej
Mogłem krzyknąć do woźnicy – stań
Wciąż pamiętam twoje srebrne dłonie
Gest kreślące pożegnalny z sań

Jakoś zniosę swoich dni daremność
Byłaś kiedyś ze mną, starczy to
Mam gitarę, pamięć i bezsenność
Ponad mrok i wiatr, i śnieg, i noc

Niech droga dłuży się, dziś księżyc duży jest
Podróży tej nie przyszedł jeszcze kres
Wydłuża cienie drzew tej siedmiostrunnej śpiew
Co odtąd nigdy nie opuści mnie